Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

За педагогічні кадри

ОРГАН ПАРТБЮРО, ДИРЕКЦІЇ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ І ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ім. О. М. ГОРЬКОГО

7 ГРУДНЯ 1957 року СУБОТА

№ 33 (45)

Ціна 15 коп.

Сьогодні в нашій газеті:

★ КОНСТИТУЦІЯ, НАРОДЖЕНА ЖОВТНЕМ — 1 стор.
★ АГІТАТОР, ЯКОГО ШАНУЮТЬ — 2 стор.
★ *А ЯКА ВАША ДУМКА? — 2—3 стор.*
★ НАРОДНИЙ ПИСЬМЕННИК — 3 стор.
★ ВІДСТОЯТИ МИР — ТАКА ВОЛЯ МІЛЬЙОНІВ — 4 стор.

ЗАКОН НАШОГО ЖИТТЯ

З радістю відзначає героїчний радянський народ День Конституції СРСР, в якій відображені його величні завоювання в будівництві соціалістичного суспільства, у перетворенні відсталої в минулому країни в передову, індустріально-колгоспну державу, в провідну силу світової соціалістичної системи.

В кожній статті основного закону Радянської держави підкреслюється величезна перевага нашої системи над системою капіталізму, наших державних і суспільних порядків над суспільними і державними порядками капіталістичних країн.

Торжество принципів, які покладені в основу Радянської Конституції, є яскравим свідченням непереможної сили соціалістичного демократизму. Соціалістична демократія забезпечує найголовнішу свободу для народних мас — свободу від експлуатації.

Конституція СРСР надає робітникам, колгоспникам, радянській інтелігенції право на працю, на освіту, на матеріальне забезпечення, на відпочинок. Хоч у конституціях ряду капіталістичних країн і проголошуються деякі права для трудящих мас, але все це має формальний характер, бо капіталістичний лад, жорстоко експлуатуючи робітників і селян, позбавляє їх цих прав.

Справжньою демократією для народу є соціалістична демократія.

В *Радянському* Союзі давно вже немає *безробіття*. Людина праці, *творчого дерзання*, сміливих і патріотичних *починань* користується *загальною* любов'ю і пошаною. Всій країні відомі імена славних новаторів *промислового* виробництва — *П. Бикова*, В. Семінського, Г. Нежевенко, передовиків і кращих організаторів колгоспного виробництва — М. Посмітного, Ф. Дубковецького, Г. Буркацької, У. Баштик.

Використовуючи своє право на працю, радянські люди ставляться до праці як до справи честі, доблесті і геройства.

Всі практичні дії Радянської держави, політика Комуністичної партії пройняті турботою про людей праці, про забезпечення їх матеріальних і культурних потреб, про зростання їх культурного рівня.

Вся соціалістична система народного господарства створює широкі можливості для радянських людей не тільки натхненно, творчо працювати, але й культурно відпочивати, широко використовувати право на відпочинок. Щороку наші люди проводять відпустки в санаторіях, будинках відпочинку і в цікавих туристських мандрівках по країні та за її межами.

Одним з основних прав радянських громадян є право на освіту. На прикладі нашого інституту ми бачимо, як в умовах перемігшого соціалізму, розквіту радянської демократії розвивається вища школа.

Зараз у нашому інституті використовують своє право на освіту 1210 юнаків і дівчат. Серед них: 947 — українці, 195 — росіяни, 68 — представники інших націй і національностей нашої країни.

На заочному відділі інституту підвищують свою кваліфікацію 1935 чоловік.

З року в рік інститут дає країні сотні вчителів для середньої школи, озброєних глибокими знаннями, здатних вчити і виховувати підростаюче покоління.

Тільки в 1956—1957 навчальному році інститут підготував і випустив 419 вчителів по стаціонару і 811 — по заочному відділу.

Конституція перемігшого соціалізму, наш державний і суспільний лад надають і гарантують всім радянським людям справжні демократичні права і свободу: свободу совісті, свободу слова, друку, свободу зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій. Радянська Конституція надає громадянам також право об'єднуватися в громадські організації, охороняє недоторканність особи, житла, зберігає таємницю листування.

Великим завоюванням нашої Комуністичної партії і Радянської держави є радянська виборча система — найдемократичніша в світі. У нашій країні вибори є загальними, рівними, прямими при таємному голосуванні. Демократичність виборчої системи — це один з багатьох проявів великої життєвої сили соціалістичного демократизму.

«Ми говоримо, — писав Ленін, — що радянський переворот дав небачений у світі поштовх розвиткові демократії і вглиб і вшир, притому демократії саме для трудящих і пригноблених капіталізмом мас».

Зараз наша республіка готується до виборів народних судів. Широко розгортають агітаційно-масову роботу серед виборців агітколективи нашого інституту. Студенти-агітатори проводять бесіди про Ювілейну сесію Верховної Ради СРСР, про демократичність нашої виборчої системи.

Події нашого часу з великою силою розкривають велич соціалістичного демократизму, торжество принципів основного закону нашого життя і боротьби — Конституції країни соціалізму.

В. ПЕРЕДЕРІЙ.

АГІТПУНКТ НАПЕРЕДОДНІ ВИБОРІВ

У приміщенні інституту (професорська кімната) з 18 листопада розпочав роботу агітпункт № 4 першої дільниці Сталінського району м. Києва по виборах до народного суду (зав. агітпунктом — аспірант В. Ізварін).

Роботу на агітпункті проводить агітколектив. До складу його входять викладачі, аспіранти та студенти фізико-математичного факультету (всього 95 осіб). Очолює роботу агітколективу аспірант В. Чернявський.

Агітпункт добре обладнано. Виборці та агітатори можуть одержати на агітпункті консультації з юридичних, медичних та виховних питань. Тут є вся необхідна юридична, атеїстична, науково-популярна література, газети та журнали, а також телевізор, радіоприймач, шахи, шашки.

До 29 листопада складено списки виборців та організовано лекцію на тему: «Досягнення радянської науки в галузі ракетної техніки» (лектор — доцент Коваль П. И.). Після лекції демонструвався кінофільм.

Заплановано найближчим часом провести вечір зустрічі виборців з кандидатом у народні судді В. В. Барчуком та концерт художньої самодіяльності.

Агітатори проводять бесіди на теми: Положення про вибори до народного суду, матеріали сесії Верховної Ради СРСР і т. ін.

Зараз найбільш відповідальною і невідкладною роботою агітаторів є перевірка списків виборців. Цю роботу потрібно закінчити до 7-го грудня.

Робота агітпункту проводиться під керівництвом партбюро факультету (секретар — В. М. Кухар), при активній допомозі з боку комсомольського бюро фізико-математичного факультету (секретар — В. Семко).

Недоліком у роботі агітколективу є погана явка агітаторів на наради та агітпункти. Частина агітаторів-комсомольців ще не усвідомила всієї відповідальності дорученої їм справи (Г. Заєць, В. Заєць, Ц. Розенберг, Ю. Францев (42 група фізиків), А. Джоденчук (41 група фізиків) і погано виконують свої обов'язки.

До числа кращих слід віднести таких старших агітаторів (та їх колективи), як М. Карачун, Т. Лосінську, Є. Яворську, Р. Гортовського.

До Дня виборів залишилося менше 2-х тижнів. Агітаторам потрібно докласти ще більше зусиль, щоб з честю провести підготовку до виборів у Народний суд.

Л. ФІЛІПОВА,
секретар виборчої комісії.

До свята славної річниці

Адміністративно-господарська частина інституту розпочала капітальний ремонт актового залу. З метою поліпшення акустики закладаються зайві прорізи, що поглинають звук. Крім того, ремонтуються пошкоджені карнизи, ліпка, капітелі колон. Стіни і стеля залу, згідно затвердженого проекту, будуть перефарбовані масляною фарбою.

Адміністративно-господарська частина взяла на себе зобов'язання закінчити ремонт до свята — 40-річчя Радянської влади на Україні.

Бажано, щоб у капітально відремонтованому актовому залі були замінені незручні стільці.

Ю. ПИЛЬНИЙ.

На фото (вгорі): старший агітатор А. Пліш дає роз'яснення Положення про вибори до народних судів студентам-агітаторам М. Пчольник і Н. Боровик.

Перед тим, як іти до виборців, агітатори заходять на агітпункт, де до їх послуг різноманітна література, газети, журнали. Все це дає їм змогу добре підготуватися до чергової зустрічі з виборцями (фото внизу).

Фото **В. Орловського.**

АГІТАТОР І АКАДЕМГРУПА

Коли на педагогічному факультеті говорять про роботу агітаторів академічних груп, обов'язково згадують прізвище Н. Ф. Засенко.

Агітатором Наталія Федорівна працює вже третій рік і весь час в одній і тій же групі третього курсу дефектологічного відділу. Це дало їй змогу добре вивчити кожного студента, його особисті якості, інтереси тощо.

Н. Ф. Засенко з душею ставиться до своїх обов'язків агітатора. Вона планує роботу так, щоб задовольнити запити студентів і скерувати їх енергію, ініціативу на виховання комуністичної свідомості.

При плануванні роботи т. Засенко складає орієнтовний план, який обговорюється і затверджується на зборах групи. При цьому обов'язковим є для кожного студента певне доручення та вчасне його виконання.

Наталія Федорівна не обмежує свою роботу тільки годинами політзанять, а й підтримує постійний зв'язок з групою, цікавлячись успішністю студентів, відвідуванням лекцій та семінарів, питаннями їх самостійної роботи.

Тов. Засенко підтримує тісний зв'язок з викладачами, знайомиться із станом успішності студентів з тієї чи іншої дисципліни.

Наталія Федорівна вивчає студентів не тільки в стінах інституту, але і в години самостійної роботи та відпочинку в гуртожитку.

Значне місце в роботі агітатора займають індивідуальні бесіди з студентами на животрепетні теми дня.

В групі систематично (кожної п'ятниці) проводиться політгодина за тематикою партбюро інституту. До політзанять готуються всі студенти і під час занять активно виступають.

Сумлінно готуються до політзанять такі студенти, як О. Лобко, А. Литвинчук, Д. Скринник та ін.

Студенти групи виступають також з інформаціями, в яких робиться огляд найважливіших питань, висвітлених у газетах «Комсомольская правда», «Учительская газета» та журналі «Техника молодежи».

Майже всі студенти беруть активну участь у культурно-масовій роботі факультету та інституту, поєднуючи її із заняттями спортом. Наприклад, О. Лобко — активна спортсменка і учасниця хору; А. Литвинчук — успішно поєднує заняття в драматичному гуртку і в баскетбольній секції.

Ці студенти, беручи активну участь у громадсько-політичному житті факультету, успішно вчаться.

Разом з активом групи Н. Засенко організувала шефську роботу в київській школі глухонімих, де студенти проводять цікаву і змістовну роботу з учнями. О. Лобко, Р. Утвенко, Г. Скринник проводять лекції і бесіди для учнів старших класів. І. Лобурець керує в цій школі секцією спортивної гімнастики, Т. Поляруш — секцією художньої гімнастики. Студентки М. Федченко та І. Двигун допомагають у роботі шкільній редколегії.

Періодично на зборах групи студенти звітують про виконання своїх доручень, обмінюються досвідом роботи.

Недоліком у роботі групи є те, що окремі студенти (Є. Чехівська, Т. Слободняк) уникають громадських доручень, а деякі не виконують їх (Г. Богданова). Ці студенти взагалі пасивно ставляться до всієї роботи в групі. Як правило, і успішність у них невисока.

Бажаємо міцному, здоровому колективу академгрупи і агітатору Н. Засенко ще кращих успіхів у навчальній і політико-виховній роботі.

М. РЯБУХІН,
М. ХОРУНЖА.

На фото: студентки 1-ої групи III курсу дефектологічного відділу на політзаняттях. У центрі (стоїть) — агітатор Н. Засенко. Фото **В. Орловського.**

Могло бути інакше...

Ось-ось екзамени. До них вже залишились лічені дні. Скрізь іде напружена робота; кожен студент намагається максимально використати свій час, але, на жаль, це не кожному вдається. Хіба може, наприклад, Г. Лантух (22 група фізиків) виправити свою успішність з фізкультури, якщо він за семестр жодного разу не був на заняттях?!. І чи не є це вірним передвісником того, що Г. Лантух залишиться академборжником?!.

Ще складніше становище у Ж. Лихоліт. Вона взагалі рідкий гість в інституті, багато пропустила практичних занять з матаналізу, семінарів з історії КПРС. Якщо ж вона інколи і з'являлася, то, як правило, непідготовленою...

Зараз на курсі проводяться колоквіуми і контрольні роботи. Наслідки показують ступінь підготовленості наших студентів до екзаменаційної сесії. Так, колоквіум з матаналізу у математиків показав, що основна маса товаришів має глибокі і міцні знання. Проте поряд з ними є й такі, що недостатньо володіють матеріалом.

Вся робота на курсі зараз спрямована на підготовку до екзаменів. В групах будуть проведені збори на відповідні теми. Але треба сказати, що комсомольська організація курсу і групові організації пізно загострили свою увагу на цьому серйозному питанні. І успішність студентів і відвідування ними лекцій повинні були постійно бути в центрі уваги комсомольської організації. Тоді, можливо, і В. Долгерт, який пропустив 6 занять з французької мови, і інші не стояли б зараз перед складним питанням: як бути?..

А яких заходів вжила комсомольська організація 22 групи математиків, коли на заняття з елементарної математики не з'явилося 12 студентів? Ніяких. Дрібницею, мабуть, здавалося це і окремим комсомольцям на фоні загальної порівняно хорошої картини...

В цілому до екзаменів курс іде з грунтовною підготовкою, і ми з впевненістю можемо сказати, що більшість наших студентів-комсомольців матиме в заліковій книжці тільки «відмінно» та «добре».

А. СЕРЕДНІЙ,
студент II курсу фізико-математичного факультету.

ПОРЯДКОМ ОБГОВОРЕННЯ

А ЯКА ВАША ДУМКА?

Мораль, етика, манери не вічні, вони змінюються в зв'язку із змінами суспільного життя. На зміну буржуазній моралі у нас прийшла комуністична мораль, основою якої є боротьба трудящих нашої країни за перемогу комунізму. Радянський народ, наша молодь працюють над удосконаленням свого етичного і естетичного розвитку, борються за правильне розуміння краси одягу, прикрас, манер поведінки, обстановки житла, вулиць, майданів.

Але прагнення до краси й культури у деякої частини дорослих і молоді набуває суперечливого характеру: одним здаються красивими модні фасони одягу, головного вбрання, зачісок, а інші засуджують їх як неестетичні. Часто можна почути такі зневажливі й засуджуючі оцінки, як «міщанство», «стиляга», «вульгарність» тощо. Для нас, педагогів і майбутніх педагогів, ці питання є насущними. Ось чому ми й хочемо порушити деякі питання в цій галузі, щоб викликати з приводу них широкий обмін думками.

Що слід називати «міщанством», «вульгарним», «непристойним»? Носити сережки, перстні, робити модну зачіску, манікюр і т. ін. — це міщанство чи ні? Чи можна називати «стилягою» того, хто одягається модно, у відповідності з тими фасонами, що друкуються у наших журналах мод? Чи слід заплямовувати як аморальну поведінку жінки, яка навіть помірно вживає алкоголь або курить? Чи не буде непристойним для жінки запрошувати чоловіка на побачення, напрошуватися на танок?

Під «міщанством» звичайно прийнято розуміти зовнішньо підкреслену показність при внутрішній пустоті, зовнішню чистоту одягу і прикраси при брудному тілі, крикливість, відсутність гармонії і смаку в прикрасах. Міщанство у своїй боротьбі з аристократією не виробило своїх поглядів на красу, не створило своїх норм поведінки, а тяглося до аристократизму, намагалося будь-що запозичити у аристократії її манери, поведінку, прикраси і т. ін., незважаючи на те, підходило це йому за його укладом життя чи ні. Отже, виробилася невідповідність форми й змісту, претенціозність у манерах, прикрасах, поведінці. Зрозуміло, що й радянські люди вважають міщанством усе те, що не личить людині, впадає в очі, виявляється нескромним, крикливим. У таких випадках кажуть: «Личить, як корові сідло». Міщанством називається і сліпе запозичання чужоземного, нехтування своїм красивим і скромним — у вбранні, в етикеті, в оздобленні приміщень.

Наведемо кілька прикладів прояву міщанства. В оздобленні кімнати, наприклад, можна побачити фото або картинки, на яких люди зображені в слащавих позах, із сентиментальними написами (на фоні серця цілуються молодята з написом «Пам'ятай щасливі хвилини»). У кімнатах можна побачити безліч подушок і подушечок, нікому не потрібних, старанно вишитих завісочок, які більше заступають природне світло, ніж прикрашають кімнату, та інші прикраси, які аж ніяк не створюють затишку.

У прикрасах юнаків і дівчат часто можна побачити різні жетони, брошки з вензелями чи написами: «Женя», «Поля», «Лара» і т. п.; намиста і браслети, які своєю формою і кольором псують вигляд людини. Не менш вражає своєю неестетичністю невідповідність до фігури людини, її обличчя, кольору волосся різні кліпси, сережки, кучері. Перстні з великим камінцем (точніше, куском звичайного скла), манікюр яскравого кольору, медальйони у вигляді серця і т. ін. теж мало прикрашають людину. Дивують і головні вбрання типу «менінгітка», які і не гріють і не прикрашають. Все це вульгаризує природні прагнення людини до краси в побуті, в оздобленні, спотворює природну красу наших юнаків і дівчат.

Крайню форму вияву неестетичності й міщанства у розумінні краси спостерігаємо у так званих «стиляг». Характерним для них є внутрішня пустота і некультурність. Вони живуть не розумом, а нижчими, інстинктивними почуттями. Для них головне — впадати в очі, привернути до себе увагу. Через те вони так люблять строкатий одяг, претенціозність у манерах і поведінці, пошлість у стосунках, виявляють неповагу до інших, манірність, кокетування. Довгі нігті, загострені на кінцях, як пазурі хижака, забарвлені кров'янистого кольору лаком (до речі, з брудом під

(Закінчення на 3 стор.).

Не в ладах з каліграфією

Малих дітей лякають «букою», друкарки ж нашого інституту «виливають переполох», коли в дверях канцелярії з'являється постать доцента Задесенця М. П. з оберемком матеріалів для друку.

Матеріал, який він приносить, завжди у такому вигляді, що навіть сам автор іноді не може розібрати те, що написав кілька годин тому. Друкаркам, як правило, доводиться витрачати багато зайвого часу на розбір «ієрогліфів» т. Задесенця. Крім того, друкування таких матеріалів дуже негативно впливає на зір — у друкарки з'являється головний біль, працездатність знижується, внаслідок чого робота залишається невиконаною у визначений строк.

Слід зауважити, що при бажанні М. П. Задесенець може писати значно краще (такі рідкі випадки інколи трапляються!), але він чомусь вперто не хоче піти нам назустріч, полегшити працю.

М. БАРХАНОВА,
Л. ЛЕЩЕНКО,
А. ФАЛЬКОВИЧ.

Майстер художнього слова

(До 60-річчя з дня народження А. В. Головка)

Юний партизан Пилипко, дівчинка Оксанка, «зелена серцем» бідняцька молодь, що тягнеться до освіти, до знань, комуніст Давид Мотузка, біднячка-селянка Катря, її син Артем Гармаш — кому невідомі ці герої? З шкільної парти йдуть вони поруч з нами як рідні, близькі, дорогі серцю. Тому з такою теплотою і шаною згадують радянські люди ім'я їх творця — визначного художника слова, одного із зачинателів української радянської прози Андрія Васильовича Головка в день його шістдесятиріччя.

Весь процес становлення, розвитку і зростання української радянської літератури можна виразно простежити за еволюцією творчості письменника.

А. В. Головко народився в сім'ї селянина села Юрок, на Полтавщині, 4 грудня 1897 року. З дитинства захоплювався «Кобзарем» Шевченка, творами Горького, Пушкіна, Некрасова, Кольцова.

В автобіографічному листі А. Головко писав: «Цілий світ, досі незнаний, одкрився мені од Шевченкових творів. Під впливом «Кобзаря» починаю і сам писати вірші...».

Але славу йому принесли не вірші, а прозові твори. Демобілізувавшись з Червоної Армії, Головко деякий час вчителює, а з 1922 р. цілком віддається літературній діяльності.

Разом з П. Тичиною, С. Васильченком, Остапом Вишнею, В. Сосюрою, І. Микитенком, Ю. Смоличем А. Головко показує простих людей у революції, славить могутні творчі сили звільненого народу.

Вже перші оповідання й невеличкі повісті Головка запам'яталися, знайшли свого широкого читача. Справжня народна мова, яскрава образність, непідроблений ліризм, симпатія до трудівників — ось що полюбилося читачеві.

«У нього очі — наче волошки в житі. А над ними — з-під драного картузика — волосся білявими житніми колосками... Це Пилипко. А ще сорочечка, штанці на ньому з семірки й полатані-полатані. Бо-бідняки».

Селянський хлопчик, герой цього оповідання, не боячись смерті, вночі сповіщає партизанів, що у село прийшли гайдамаки, і цим рятує односельчан від горя, сліз і смерті.

А ось Оксанка, у неї сьогодні — «радість: мати одрізала полотна на хустку, а порошком, що виміняла у спекулянтки, обарвила у червоний колір. Вийшла червона хустина» («Червона хустина»).

Але дитяча радість засмучена горем батьків — поміщики та гайдамаки забирають землю, дану Радянською владою.

Ця дівчинка, як і її подруги, ненавидить панство. Дитячою душею, щирим серцем співчуває Оксана пораненому партизанові, хоче допомогти йому. Коли побачила вбитого — «забило серце на сполох», «перед очима в неї туман заколихався, стояла поникло. Потім схилилася до дяді холодного й червоною хустиною обличчя прикрила».

І ось перемога після тривалої, важкої боротьби. Бідняцька молодь, перемагаючи всі труднощі, завойовує висоти науки.

«За плечима в торбі — черства хлібина і жмут книжок. А руки в мозолях у хлопців. І в дівчат — до крові зацілованi житами» («Зелені серцем»).

У кожному слові, в кожній фразі відчувається талановита рука митця. Особливо поетичні його пейзажі.

«Рано-пораненьку світанком голубим прокинувся степ. Віями-колоссям стріпнув, зашелестів... Синя далина глибока із-за туманів глянула. І полилися шуми тихі ранкові на гони далекі...».

До 10-річчя Жовтневої революції Головко пише роман «Бур'ян» — велике художнє полотно з життя українського села початку 20-х років.

В центрі романа — привабливий образ демобілізованого воїна-комуніста Давида Мотузки. Сила і краса цієї людини в її високих душевних якостях, типових для радянських людей. Це чесність і мужність, рішучість в боротьбі з ворогами, відданість всеперемагаючим ідеям Комуністичної партії.

Письменник сміливо викриває болючі недоліки і язви в житті тогочасного села, щоб якнайшвидше ліквідувати їх.

Як і Давид, автор вірить, що в недалекому майбутньому на широких колгоспних нивах заколоситься буйна пшениця.

У 1932 р. був опублікований роман «Мати», де письменник показав життя і настрої українського селянства перед революцією 1905 року і знаменні події революції.

З великою сердечністю автор малює образ Катрі — матері-трудівниці.

У мріях, переживаннях, радостях Катрі Головко зумів показати велике душевне багатство матері-селянки.

Вона поневірялась у наймах, віддала силу і молодість роботі на панів, в горі ростила і виховувала дітей, щоб благословити їх на праведний шлях революційної боротьби. «Щасти тобі, сину, на твоїй путі», — говорить вона Артемові, який іде на боротьбу за нове життя.

У романі «Артем Гармаш» (1951 р.) письменник в образі сина Катрі показав справжнього комуніста.

Твори А. Головка широко відомі не тільки в Радянській країні. Перекладені на слов'янські та інші іноземні мови, вони перейшли кордони СРСР і розповідають нашим зарубіжним друзям про перетворення старого світу, про народження нової людини в горнилі суворої боротьби.

О. МАНЧЕНКО,
аспірантка кафедри української літератури.

З ЖИТТЯ АКАДЕМІЧНИХ ГРУП

Наші будні

Ранок.

Падає перший сніжок. Досипає ще сонечко, дрімають каштани, вкриті білим покровом, а для студента, як і для кожної людини, почався трудовий день.

Перед початком лекцій у двері нашого інституту вливається веселий гомін — це студенти поспішають на лекції.

Скільки цікавого чекає нас на лекції!

Лунає дзвінок, і коридори враз пустішають. Наступає повна тиша... Ось з аудиторії чути голос викладача. Йде лекція на III курсі педагогічного факультету. З інтересом слухають студенти М. К. Тищенка, який розповідає про структуру уроку. Студенти намагаються не пропустити жодного слова викладача, все старанно записують, запам'ятовують.

Час за слуханням лекцій проходить непомітно. Закінчилась остання пара. Але ніхто з третьокурсників (II група спецвідділу) не поспішає додому: сьогодні день політзанять. Наш агітатор М. М. Перельмутер цікаво і змістовно організовує їх. На політзаняттях завжди можна одержати відповіді на те чи інше питання, дізнатися про новини науки і техніки, кіно і мистецтва, про життя молоді в інших країнах.

Як же все це організовано? Дуже просто. У нас є призначені товариші, які знайомлять усю групу з матеріалами, вміщуваними в газетах і журналах. Так, В. Борцов — з матеріалами «Комсомольской правды», З. Ласкаржевська — «Советского искусства», А. Федірко — «Правды». А хто ж не схоче дізнатися про новий вертоліт, який збудовано у Швейцарії у вигляді рятувального круга вагою в 50 кг?! Про це легко дізнатися з журналу «Техника молодежи», про який доповідає Л. Навроцька.

У нашій групі багато учасників художньої самодіяльності. Серед них: К. Шило, Т. Тимошенко, Н. Тарасенко, С. Лось, Т. Полоз, Г. Дерлеменко та інші. Вони активно готуються до 40-річчя встановлення Радянської влади на Україні.

Згуртуванню групи допомагають комсорг Т. Тимошенко і профорг Н. Тарасенко. Часто вони організовують культпоходи в кіно, театр. Після перегляду група обговорює ту чи іншу виставу, кінофільм і т. ін.

Екзаменаційна сесія не за горами. І тому ми саме тепер приділяємо якнайбільше уваги навчанню, поєднуючи його із змістовною і корисною громадською роботою.

Л. ТЕРТИЧНА,
студентка II курсу педфаку.

А ЯКА ВАША ДУМКА?

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

нігтями), напомажені губи, нафарбоване обличчя, зачіски типу «кінський хвіст» або «хлопчик без мами» і т. п., пофарбоване волосся, сережки, що звисають до плеч, перманент і т. п. запозичення крикливих зарубіжних мод ради екзотики, показу «найновішого» — все це є характерним для стиляг.

Чим же зумовлюється міщанство, стиляжництво у поведінці людей? Насамперед, низькою культурою, нерозумінням краси в природі, в оздобленні, в самих собі, невмінням підпорядкувати свої особисті почуття і прагнення до краси із загальними прагненнями колективу. Це приводить і до некритичного схиляння перед усім іноземним (одягом, прикрасами, манерами, етикетом). Дехто настільки нестримано поводить себе у присутності іноземців, що це межує з втратою почуття власної гідності. Намагання будь-що догодити іноземцеві, взяти у нього автограф, не знаючи, хто він і як він ставиться до нас, запозичення його манер — свідчить про низьку культуру таких людей, про неповагу до себе. Нашому народові властива гостинність, але вона виявляється без приниження власної гідності. Свою гостинність наш народ виявляє своїми засобами, у своєму стилі, за своїми звичаями, а не запозиченими у когось... Своєю культурою у цьому відношенні ми пишаємося, бо вона у своїй основі має високу й глибоку гуманність.

Ми не проти того, щоб запозичити найкраще з досягнень світової культури, але ми проти сліпого запозичання тривіального, низького, неестетичного. Ми не проти мод, але ми за моди, які мають своєю основою естетичне, в яких відчувається гармонія, елегантність, пропорція, відповідність ліній, форм і фарб. Ми проти крикливого, пустого, в чому б воно не виявлялося. Ми проти нескромного показу самого себе. Строкатість дійсно привертає увагу і виявляє пустоту людини, а тому й викликає зневагу до неї. Ми за те, щоб молодь бачила красиве у недорогому вбранні, у скромних прикрасах, щоб вона показувала свою внутрішню, духовну і природну зовнішню красу, а не підроблену. Крепдешином і панбархатом ніколи не задрапіруєш своєї пустоти і некультурності. Ми за те, щоб наші національні прикраси, зачіски, вбрання, наші звичаї і манери були в більшій пошані. Кращі з них треба популяризувати, робити інтернаціональними, а не соромитися їх.

Ми не маємо змоги зачепити ще багатьох питань у цій статті. Окремі питання ми, очевидно, висвітлюємо зі своїх особистих позицій. Отже, бажано, щоб товариші викладачі й студенти відгукнулися на цю статтю своїми критичними зауваженнями, поділилися своїми власними думками.

Д. НІКОЛЕНКО,
кандидат педагогічних наук.

Грубе порушення елементарних вимог

Чи не знайома вам така картина: йде екзамен; студент, який відповідає, переходить до останнього питання свого білета, а екзаменатор у цей час бере його матрикул, перегортає з першої до останньої сторінки і старанно вивчає оцінки, які там стоять з різних предметів. А вже після того оголошує й свою оцінку. І студенти вже знають: якщо там, у матрикулі, лише відмінні оцінки, то навіть слабенька відповідь буде високо оцінена, а якщо переважають трійки, то, скільки не готуйся, відмінної оцінки не одержиш, бо викладач «рівняється» на попередні оцінки.

Для чого так робити? Це ж грубе порушення елементарних педагогічних вимог до оцінки знань, вимог, які ми викладаємо студентам у педагогічному інституті, а в той же час самі їх іноді порушуємо. І це призводить до двох поганих наслідків: по-перше, така оцінка, з оглядом назад, втрачає своє значення об'єктивного показника знань студентів, а по-друге, вона перестане бути стимулом для дальшої старанної роботи. У таких викладачів студенти швидко приходять до висновку: якщо в мене багато трійок, то, як не старайся, «відмінно» не одержиш — отже, нема рації особливо напружувати свої сили; а якщо в мене більшість відмінних оцінок, то вже трійки мені не поставлять; отже, знову ж таки, нема потреби готуватися дуже старанно. І, справді, нерідко буває, що такий «патентований відмінник», підготувавшись слабенько, навмисно подає екзаменатору матрикул розгорненим на тій сторінці, де стоять відмінні оцінки.

Як же з цим боротися? Дуже просто: треба лише виконувати вказівки Міністерства освіти про порядок оцінки знань на екзаменах. Матрикул студент повинен подавати розгорненим на 1-ій сторінці, там, де прізвище і фотокартка. Екзаменатор ні в якому разі не повинен перегортати й читати його під час екзамену, а закінчивши опитування, оголосити студентові оцінку, вписати її в екзаменаційну відомість і вже після цього розкрити матрикул і записати туди оцінку.

Р. ПАНЬКО.

НА ЕКЗАМЕНАХ

Одному студентові потрапив білет з питанням про твори Герцена. Він так довго мимрив щось невиразне, що у екзаменатора терпець увірвався:

— Скажіть по правді, ви читали «Былое и думы»?

— Ні.

— А «Кто виноват?»?

— Бібліотека!

Інший товариш знайшов такий спосіб: коли він чогось не знав, то дуже щиро, переконливим голосом говорив екзаменаторові:

— От повірте, слово честі, я це знав, добре знав і — забув!

На екзамені з літератури це повторювалося так часто, що нарешті, набридло викладачеві, і той поставив питання:

— Скажіть, а хто написав «Слово о полку Ігоревім»? Студент трохи замислився, але потім відповів швидко і переконливо:

— От повірте, знав, добре знав і це — так забув!

Тут вже екзаменатор обурився:

— Як! Сотні вчених намагалися це встановити, і нікому не пощастило, а ви знали — подумати тільки, ви це знали — й забули! Хоч би записали собі де-небудь! Ні, цього вже не можна пробачити!

Записав **Панько РУДИЙ.**

НА ТЕМИ ДНЯ

Нового розбою не допустити!

Незвичайна це книжка[1]: в ній коло 80 сторінок, але скільки в них болю і гніву, любові й ненависті. Це й не дивно: її автор, О. Лебедєв, колишній в'язень гітлерівського концтабору Освенцім, з гнівом і пристрастю радянського патріота розповідає про жахливі злодіяння фашизму, про мужню боротьбу замучених фізично, але не зломлених духовно бійців-антифашистів.

Троє полонених офіцерів Радянської Армії навесні 1942 року вириваються із фашистського концтабору біля Франкфурта-на-Майні і через всю Німеччину пробираються на південний схід, мріючи досягти колинебудь Батьківщини. Важким був цей шлях. Кожне селище, навіть будка на залізничному переїзді, загрожували новим полоном чи загибеллю.

І все ж таки трьом втікачам удалося після тисячокілометрового кривавого й голодного походу добратися в Судетські гори.

Чехословаччина. Перша зустріч з людьми. Слов'янська мова... Вона прозвучала чарівною музикою. Тут теж «господарюють» окупанти; вони карають смертю за найменшу допомогу, подану втікачеві; вони страчують тих, хто тільки покаже йому дорогу. І незважаючи на це, все село брало участь у врятуванні радянських людей: їм дали одяг, хліба, цукру, дістали карту, виділили провідника.

І стають зрозумілими слова щирої подяки радянської людини братньому слов'янському народові: «Дорога Чехословаччино, мила сестро! Ніколи не забуде тебе росіянин. Скільки наших життів врятувала ти, прекрасна країна патріотів і трудівників!».

Благополучно пройшли втікачі Чехію і Моравію, Нижні Татри. Скрізь дружній прийом і безкорислива допомога. Але в Польщі їх видали гестапівцям «фольксдейчі» — німецькі поселенці.

І от Освенцім — страшна катівня, створена двоногими звірями за наказом Гітлера: «Перед нами стоїть обов'язок зменшити чуже населення. Хто може заперечувати моє право знищувати мільйони людей нижчої раси, які розмножуються, як комахи?»

Три роки нечуваних катувань у таборі смерті. Але були не тільки муки. «Вперше я відчув, що табір живе двома життями. Одне йде невідворотною дорогою страшних катувань, нескінченних мук. У другому — дружба, взаємна виручка, побратимство. Сьогодні твоє життя врятував товариш, а завтра — ти його».

З цієї взаємовиручки стала виростати боротьба, яку й очолили комуністи, радянські люди. Почалося з простого: наші офіцери-комуністи, серед них і автор записок, прийняли рішення об'єднати групи радянських людей, шукати комуністів серед в'язнів інших національностей, збирати кадри підпільної організації — людей не слова, а діла.

Учитель з Уралу Федір Сгиба, майор Володимир Петрович Соколов, старший лейтенант Володимир з Дніпропетровська, старший політпрацівник Грицько з Вінниці, льотчик-комсомолець Коля з Калініна, інженер Віктор з Москви, шістнадцятилітній Костя Сорокін із Запоріжжя, сам автор записок — ось імена героїв, які в нелюдських умовах відкрили невидимий антифашистський фронт.

Радянські люди об'єднують всі антифашистські сили в таборі. Найголовнішим було: будь-якими способами зберегти кадри, врятувати життя людям, відвести від них невмолимий закон катівні — смерть. У боротьбу включаються чехи, поляки, югослави — ідея слов'янського об'єднання перед смертельним ворогом все сильніше захоплювала в'язнів. Неоцінену допомогу підпільникам подали німецькі комуністи, які перебували в органах табірного самоуправління: «Вони, наші очі і вуха, завжди знають про плани й наміри есесівців і завжди, де треба, обірвуть нитку загрожуючої небезпеки».

Наближалася весна 1945 року. Гітлерівці метушилися, як тонучі щурі. І серед багатьох інших передсмертних турбот їх непокоїла й така — куди подіти маси в'язнів? Зігнавши понад 80 000 людей у Бухенвальд, кати готувалися їх умертвити.

Військово-політичний центр підпілля передав наказ: не виходити з табору групами, як того вимагали гестапівці. Було сформовано чотири бойові бригади, створено склад зброї — зібрані з частин кулемети, гвинтівки, пістолети, саморобні гранати. Настав незабутній день — 11 квітня. Наближався фронт. І тоді було дано бойовий наказ — у наступ. Люди кинулися на колючий дріт, рвали його лопатами, ломами, кирками, таранили колодами. В проходи кинулися тисячі в'язнів, які буквально знесли есесівську охорону. Багатотисячний натовп врятованих людей різних націй, професій, різного віку одночасно радів і плакав.

Не можна байдуже читати ці, писані полум'ям серця, гнівні сторінки. І коли зараз знову в Західній Німеччині піднімає свою хижу голову фашизм, всі люди доброї волі повинні пригадати недавнє минуле.

Хай не думають німецькі реваншисти і їх заокеанські покровителі, що ми забули злодіяння гітлерівців! По всій Європі тліють кістки замучених наших людей. Ми пам'ятаємо, скільки прекрасних життів загинуло у катівнях смерті. У них немає могил. Їх загальна братерська могила в установленій у Бухенвальді чорній чаші, де зібрана іржава земля з усіх фашистських концтаборів.

І тому з такою одностайністю схвалюють радянські люди «Маніфест миру», прийнятий представниками комуністичних і робітничих партій. «Мир можна зберегти тільки при тій умові, — говориться в цьому історичному документі, — якщо всі ті, кому дорогий мир, об'єднають свої зусилля, підвищать пильність до підступів паліїв війни, до кінця усвідомлять, що їх святим обов'язком є посилення боротьби на захист миру, якому загрожує небезпека».

Нових злодіянь, нового кривавого розбою не допустити! Така воля мільйонів!

П. ХРОПКО.

[1] А. Лебедев, Солдаты малой войны, Госполитиздат, 1957.

Клуб і ставлення до нього

Не секрет, що у нас в інституті немає загальноінститутської самодіяльності. Єдиний колектив, який можна назвати загальноінститутським — це оркестр народних інструментів. Немає у нас і хору. Є хороші хорові колективи на фізико-математичному і педагогічному факультетах, а на мовно-літературному навіть дисципліна спеціальна є — хорові співи, а загальноінститутського хору нема. Немає зараз в інституті і танцювального колективу.

В минулому році в інституті був проведений фестиваль. Завданням його було виявити нові таланти, підняти якість художньої самодіяльності і, головне, — об'єднати факультети в їх повсякденному житті, створити в інституті єдиний колектив студентів, який жив би одними інтересами, мав би перед собою одну мету. Постановка питання про кращий факультет знайшла «широкий» відгук серед студентів, і кожний факультет продовжує політику «ми найкращі» і зараз. Причому, доходить справа до того, що коли на одному з факультетів не вдається який-небудь захід (наприклад, вечір відпочинку), то на інших факультетах злорадно всміхаються і говорять: «Хіба вони можуть? От ми...».

Ніхто не заперечує, що потрібно бути патріотом свого факультету, але в першу чергу треба відстоювати інтереси інституту.

Першочерговим завданням, яке стоїть перед клубом, — є об'єднання факультетів, створення дружного колективу студентів, спершу хоча б у галузі художньої самодіяльності. Але цим, звичайно, не обмежується робота клубу.

Зараз перед всім колективом інституту стоїть завдання організувати радіогазету, усний журнал. Клуб повинен налагодити демонстрацію кінофільмів. Наближається новий рік і вже зараз треба розпочинати підготовку до нього.

Все це потребує пожвавлення роботи. А як можна пожвавити роботу клубу, коли ще й досі не можна зібрати його правління або раду? Ще в минулому році адміністрація обіцяла надати приміщення під клуб, а його ще й досі нема. Всі справи клуб вирішує або в коридорі, або шукає вільну аудиторію.

Про це слід серйозно подумати нашій адміністрації.

Г. ДАВИДЮК,
голова правління клубу.

Календар Лежебокіна

(Присвячується нашим аспірантам).

НЕДІЛЯ.

Довідавшись про користь спорту,
Оголосив я друзям гордо:
Зарядкою — корисним ділом —
Почну займатись в понеділок!

ПОНЕДІЛОК.

Ох, не вдалось мені почати,
Бо вельми я люблю поспати.
Зверх норми дав... хвилин сто сорок.
Та добре — вже почну в вівторок.

ВІВТОРОК.

Проспав ізнов. Та годі спати —
Не хочу салом обростати.
Я в третій раз не дамся сну —
Вже точно в середу почну.

СЕРЕДА.

Ура! Ура! Діла в порядку!
Купив гантелі для зарядки.
Почну займатись я тепер,
Як не тепер, то у четвер.

ЧЕТВЕР.

Знов без зарядки був я нині,
Бо побороть не зміг я ліні.
Та оголошую усюди:
У п'ятницю зарядка буде!

П'ЯТНИЦЯ.

Вже п'ятниця, а наче ті ж дні
От щоб було сім п'ятниць в тижні!
Тоді почав би я роботу
Та прийдеться чекать суботи.

СУБОТА.

Субота — всяких справ почин:
Хотів почати. Та причин
Щоб не почать, було чимало
Скоріш неділя б вже настала!..

На змаганнях легкоатлетів

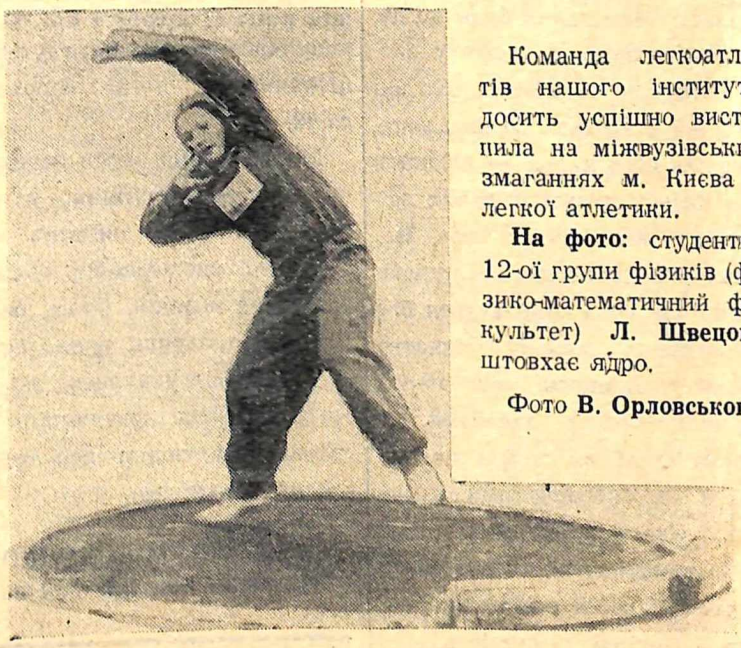

Команда легкоатлетів нашого інституту досить успішно виступила на міжвузівських змаганнях м. Києва з легкої атлетики.

На фото: студентка 12-ої групи фізиків (фізико-математичний факультет) **Л. Швецова** штовхає ядро.

Фото **В. Орловського.**

ВЕЧІР У АСПІРАНТІВ

5 грудня у гуртожитку № 3 був проведений вечір відпочинку аспірантів та викладачів інституту. Ініціатором організації вечора була комсомольська організація аспірантів. Активну участь у підготовці вечора брали тт. Н. Нечаєва, Г. Новак, О. Іваненко, О. Мішина і інші. Особливо багато винахідливості виявила О. Мішина у складанні загадок, ребусів, кросвордів.

Вечір розпочався доповіддю колишньої вихованки нашого інституту, кандидата педагогічних наук Т. Галушко на тему: «Про культуру поведінки, про смаки і манери молоді». Була підготовлена невелика самодіяльність; особливо всім сподобався виступ викладача кафедри музики О. Щербакової.

Треба вітати хороший почин нашої аспірантської комсомольської організації і проводити такі вечори і надалі. Бажано тільки було б, щоб відбувалися вони у приміщенні інституту та більше активності проявляли аспіранти та викладачі у їх підготовці.

С. ЗІНКЕВИЧ.

Редактор В. ВОЙТКО.

БФ 18547. Адреса редакції: м. Київ, бульвар Шевченка, 22/24, тел. 5-21-21 дод. 43. Друкарня КДПІ, Франка, 44. Зам. 1074.